

РЕШЕНИЕ

№ 24681

гр. София, 17.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1003** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Р. Г., [дата на раждане], турска лична карта № А 43 М02731, валидна до 05.09.2033 г., чрез адвокат Т. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Отказ от 07.01.2025 г. издаден от Д. Б. Ф. на длъжност Първи секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция, за издаване на виза тип „D“.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон, както и че нарушава правото на личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, както и правото му на свободно придвижване, регламентирано в чл. 2 на Протокол № 4 към ЕКПЧ. В отказа е посочено, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и че при проверката е установено, че наемодателката не познава апликанта, не е идвал в България повече от 10 години. Изложено е, че жалбоподателят е роден в България, където е живял до 14 годишна възраст. Сочи, че към момента на напускане той е бил още дете и не е могъл да формира собствена воля къде иска да живее. Твърди, че намерението му да се установи в страната е ясно заявено, като се позовава на българското си потекло. Моли съда да отмени постановения отказ и да изпрати преписката за административния орган за ново произнасяне. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. С представена писмена защита поддържа изложена жалба.

Ответникът - консулско длъжностно лице първи секретар в Посолство на Република България в

[населено място], Република Турция, редовно призован, представлява се от служител с юридическо образование - И. А. - главен специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Оспорваният отказ е издаден в условията на обвързана компетентност, и е постановен след проведена съгласувателна процедура с ДАНС.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.10.2024г. Р. Г., [дата на раждане] , турска лична карта № А 43 M02731, валидна до 05.09.2033 г., лично е подал заявление за издаване на виза вид „D“, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В изпълнение на това изискване са представени: копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № U30603162, издаден на 02.11.2023 г. от Република Турция със срок на валидност: 02.11.2033 г., със снимка и лични данни; Удостоверение от Дирекция „Българско гражданство“, изх. № 101/2024 г. с което се удостоверява, че Р. Г. (Р. С. Г.), [дата на раждане] в гр. (с) Б., обл. Р., държава България, не е български гражданин; препис от Акт за раждане от [община]; копие на Изселнически паспорт № 209 от 22.10.1969 г. в който е посочено, че Р. е син на С. И. С.; копие на Договор за наем на недвижим имот от дата 08.08.2024 г. сключен между Д. С. И. и Л. С. Г. (пълномощник на Р. Г.); копие на Декларация от Д. С. И., че се задължава да осигури подслон на Р. Г.; копие от Нотариален акт; доказателства за открита банкова сметка в България и налични парични суми от „Търговска банка Д“, като към дата 21.08.2024 г. наличността по сметката е 3620. 79 EUR; копие от Регистър на населението на област И., [община], квартал А. меркез, в който е посочено, че жалбоподателят получава на дата 28.03.1972 г. турско гражданство като изселник на основание чл. 6, т. В от Закона за уседналост № 2510 и решение № 71/2961 3/13712 от 19.08.1971 г. на Министерския съвет е придобил турско гражданско като изселник.

Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ от 16.10.2024 г. на първи секретар, КДЛ А. Д. Б. Ф., по заявление № ANK24005475V от 16.10.2024 г. Като правно основание за постановяване на отказа е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В допълнителна бележка на бланковата форма е посочено, че „при проверка е установено, че наемодателката не познава апликанта, не е идвал в България повече от 10 години. Основателни съмнения, че няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в България“.

В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи по повод на проведената съгласувателна процедура по

подаденото заявление за издаване на виза вид „D“. Получен е отговор от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с който се възразява да бъде издадена исканата виза вид „D“.

От Държавна агенция „Национална сигурност“ е постъпило писмо, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Териториалната структура е изразила положително становище.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 16/20.06.2022 г. на посланика на Република България в [населено място], Република Турция, с която Д. Б. Ф. – консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е на дата 21.01.2025 г. Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 07.01.2025 г.

По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Позовава се на разпоредбата на чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ „Право на зачитане на личния и семейния живот“. Съгласно чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ, намесата на държавните власти в упражняването на правото на личен и семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Поради изложеното жалбата на Р. Г. е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на

основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 16/20.06.2022 г. на посланика на Република България в [населено място], Република Турция, с която Д. Б. Ф. – консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 07.01.2025 г. от Д. Б. Ф. на длъжност Първи секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция, по заявление от 16.10.2024 г., е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или

постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В заявлението, депозирано от жалбоподателя е посочено основание по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, съответстващо на специфичните изисквания, удостоверени с представените от нея документи – място на раждане на територията на Република България – [населено място], област Р., Република България; получено турско гражданство през 1972 г. като изселник от Република България; заявено желание за трайно установяване на територията на страната.

Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

За доказване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателя са представени – копие на сключен – за срок от 1 година до 08.08.2025 г. - договор за наем, копие на Декларация от Д. С. И., че се задължава да осигури подслон на Р. Г.; копие от Нотариален акт.

Административният орган е възпроизвел информацията, предоставена в рамките на съгласувателната процедура от сектор „Миграция“ при ОДМВР – Р. и е приел, че същата е достатъчна, за да обоснове приложението на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Представените документи към заявлението не притежават белезите на такива с невярно съдържание. Не са декларирани неверни данни. Дали заявителят ще ползва издадената виза вид „D“, за да се установи постоянно, продължително или дългосрочно на територията на страната трябва и може да бъде установено в процедура по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ, за издаване на разрешение за пребиваване на територията на Република България.

Представените от Р. Г. към заявлението документи удостоверяват специфичните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Декларираното от него намерение за трайно, продължително или постоянно установяване на територията на страната, лимитирано от периода, за който може да бъде издадена визата, съгласно чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ – 6 месеца, според настоящия състав не поставят под съмнение нито целта за издаване на виза, нито условията на пребиваване на територията на страната. Не е спорно, че Р. Г. е роден в България и не е идвал повече от 10 години. Договорът за наем е подписан чрез пълномощник, но имотът който се предоставя за ползване е в [населено място], която е и областта на раждане на Р. Г.. Цялостното съдържание на справката всъщност показва, че жалбоподателят се позовава на българското си потекло.

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Жалбоподателят е изпълнила всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от него виза. При справяне с тежестта на доказване е дължим извод за наличие на предпоставки за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза вид „D“ от 07.01.2025 г. издаден от Д. Б. Ф. на длъжност Първи секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция, по заявление от 16.10.2024 г.

Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на релевантните факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ

и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и спази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на настоящото решение.

По отношение на разноските

При този изход на спора, ответникът дължи разноски на жалбоподателя. В жалбата е направено искане за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. Установено е заплащане в брой на 600 лева в полза на адвокат Т. П.. Платена е държавна такса в размер на 10 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Г., [дата на раждане] , турска лична карта № А 43 М02731, валидна до 05.09.2033 г., ОТКАЗ от 07.01.2025 г. издаден от Д. Б. Ф. на длъжност Първи секретар, КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция, за издаване на виза тип „D“.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България - [населено място], [улица], да заплати на Р. Г., гражданин на Република Турция, направените по делото разноски в размер на 610 лева.

ВРЪЩА преписката на административния орган - КДЛ А., Посолство на Република България в А., Република Турция, за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от 16.10.2024 г., съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.